

Escala volada del bosc de l'Escletxa

Castellbell i el Vilar

Ubicació

Comarca: Bages
Lloc/Adreça: Bosc de l'Escletxa
Alçada: 275

Coordenades:

Latitud: 41.62207
Longitud: 1.88492
UTM Est (X): 407107
UTM Nord (Y): 4608417

Classificació

Número de fitxa 08053 - 469
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia Element arquitectònic
Estil / època: Contemporani Modern Popular
Segle XVIII-XIX
Estat de conservació Bo
Notes de conservació: El romaní que creix al damunt mateix del marge està fent caure els rocs superiors de la paret, i uns metres a l'esquerra de l'escala volada les arrels i la manca de manteniment han provocat un bombament del mur que acabarà per caure.
Protecció Inexistent
Accés Díficil
Ús actual: Sense ús
Titularitat Privada
Titular: 08052A0080003900000X
Autoria de la fitxa Jordi Montlló i Laura Bosch
Data de registre de la fitxa: ds., 08/04/2017 - 02:00

Descripció

Escala volada inserida en un marge de pedra seca d'1,50 metres d'alçada, situat en el vessant més planer del bosc de l'Escletxa, en el vessant orientat a l'oest. S'hi accedeix per la carretera que condueix a la urbanització de la Farinera. Un cop travessat el pont de la línia del ferrocarril, cal entrar per un camí de terra que hi ha immediatament a mà esquerra.

Està formada per 4 graons, de lloses de pedra, de forma més o menys rectangular però que permeten posar el peu amb tota seguretat. Aquests, han estat introduïts en el marge durant la seva construcció, en el procés de fonamentació, amb un bon travat i reblat, és a dir, a partir d'una subjecció molt acurada de les pedres que conformen el mur exterior del marge i un rebliment amb pedregam de menor dimensió al darrera (que no serveixen per a altre cosa), amb l'objectiu de facilitar el drenatge.

Història

La construcció d'elements en pedra seca és un sistema que ha evolucionat històricament a partir de tècniques comunes a molts indrets de la Mediterrània, que s'han anat adaptant a les peculiaritats físiques, socials i econòmiques de cada indret. És una manera d'observar la interacció de l'home amb el medi natural, del qual en resulta un paisatge antropomorfitzat. Aquestes construccions són un testimoni de la forma de vida rural, de l'arquitectura popular. Una tècnica constructiva vinculada a les explotacions ramaderes i agrícoles transmesa a través de l'experiència, compartit amb altres feines del camp, i que en alguns casos ha pogut donar lloc a un veritable ofici, el de marger o marjaire o anomenat en altres indrets de Catalunya com margeter i margenador.

